

Phần 2

Chương 6 Quả Nhiên Là Em

Một tuần sau vụ cháy.

Hôm nay Cố Thất Hải được nghỉ làm nên Nhậm Tuyết Lan liền rủ cô ra ngoài tâm sự. Cô vừa bước ra cửa liền thấy trước cửa phòng 1103 một tuần qua vẫn luôn vắng lặng, hôm nay đột nhiên có thêm một bóng người.

“Tiêm Tiêm?”

Tiêm Tiêm vẫy tay với Cố Thất Hải: “Chị Thất Hải.”

Cô để ý thấy tay cô bé cầm chùm chìa khóa: “Nhà em định chuyển vào sao?”

Mặc dù sau khi điều tra xong nguyên nhân vụ cháy, các nhân viên điều tra đều rời đi từ sớm rồi. Nhưng Cố Thất Hải nghe nói mấy ngày Tiêm Tiêm và người nhà vẫn phải ở nhờ nhà người quen. Căn phòng của họ giờ đã bị cháy rụi, ngay cả hành lang và vách tường cũng vẫn còn những vệt đen do khói để lại.

Tiêm Tiêm lắc đầu, vẻ mặt nhợt nhạt: “Em trở về xem trong nhà còn gì có thể lấy đi không. Căn phòng này... em đang định bán đi...”

“Vậy về sau mọi người ở đâu?”

“Em thuê một phòng nhỏ gần trường, mặc dù điều kiện không tốt lắm nhưng cũng đủ để hai chị em sống.”

Cố Thất Hải ngần ra: “Vậy cha em đâu?”

Tiêm Tiêm cười chua xót: “Sau khi điều tra ra nguyên nhân vụ cháy ông đã bị cưỡng chế đưa đến trại cai nghiện rồi.”

Nguyên nhân thực sự của vụ cháy nhà 1103 đêm ấy, đến hôm qua Cố Thất Hải mới đọc được trên báo. Sau khi cảnh sát vào cuộc điều tra, cuối cùng trong phòng bị cháy tìm được chút thuốc phiện còn sót lại. Tiếp đó, họ lại tiến hành xét nghiệm cha Tiêm Tiêm, phát hiện ông có kết quả dương tính với thuốc phiện. Khi ấy ông mới thừa nhận bản thân đã nghiện thuốc được nửa năm.

Đêm xảy ra vụ cháy, cha Tiêm Tiêm tổ chức sinh nhật cho con trai xong thì lên con nghiện. Thừa dịp đêm khuya ông lén dùng chút thuốc phiện, sau đó còn tiện tay châm thêm một điếu thuốc lá. Khi đã trong cơn phê thuốc, không cẩn thận để điếu thuốc trên tay chạm vào rèm cửa. Đến tận khi ông bị ngọn lửa nóng bỏng làm tỉnh lại thì bốn xung quanh đã toàn là khói đặc. Một vụ hỏa hoạn cứ như vậy mà làm đảo lộn hết cuộc sống của gia đình ông.

Mọi chuyện giống hệt suy đoán của Mã Tu Hòa.

Cho đến tận bây giờ Cố Thất Hải vẫn không tài nào có thể quên được tình cảnh đêm đó. Buổi tối, mỗi khi đi ngủ cô vẫn không tự chủ được mà thấy sợ hãi, sợ sẽ có một vụ cháy khác sẽ xảy ra ở gần cô. Cứ như vậy là cô lại mất ngủ.

Nhưng nếu nói cảm giác của cô đối với người gây ra hỏa hoạn là cha Tiêm Tiêm là gì thì có lẽ sự thông cảm vẫn nhiều hơn là căm thù.

Tiêm Tiêm nói: “Sau khi mẹ em qua đời thì cha mới bắt đầu hít thuốc phiện. Ông vẫn luôn tỏ ra kiên cường, mạnh mẽ, luôn không ngừng làm việc, thậm chí còn kiếm rất nhiều tiền để chăm lo cho chị em em, để chúng em có thể sống một cuộc sống thật đầy đủ, sung túc. Mọi người đều nghĩ đó là do mẹ em qua đời nên ông luôn bị ám ảnh... Nhưng nếu không có vụ cháy vừa rồi, có lẽ em sẽ chẳng bao giờ biết được thì ra trong lòng ông vẫn luôn khó chịu như vậy... Nếu em để ý quan tâm đến ông nhiều hơn thì có lẽ ông sẽ không dính vào thuốc phiện.”

Đối với hoàn cảnh của Tiêm Tiêm, Cố Thất Hải có chút động lòng, đột nhiên Tiêm Tiêm lại cúi thấp đầu với cô:

“Chị Thất Hải, tạo ra phiền toái nguy hiểm như vậy đối với chị em thật sự cảm thấy rất có lỗi.”

“Đừng nói như vậy.” Cố Thất Hải không biết phải an ủi cô bé như thế nào, đành phải đánh trống lảng, “Vậy em có dự định gì về sau này không?”

“Sang năm là em tốt nghiệp trung học rồi, nhưng em trai em thì còn đang học tiểu học. Em định trước mắt cứ học xong trung học rồi đi kiếm tiền cho em trai đi học tiếp. Em sẽ chăm lo cho em ấy trở thành một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất.” Dù đang trong hoàn cảnh khó khăn nhưng Tiêm Tiêm vẫn mỉm cười: “Trước khi cha cai nghiện xong, em nhất định sẽ chăm lo gia đình nhỏ này thật tốt để chờ ông ấy mạnh khỏe trở lại.”

Trước khi chia tay, Cố Thất Hải nắm chặt lấy tay Tiêm Tiêm, dặn dò: “Về sau nếu gặp khó khăn gì cứ đến tìm chị. Chị nhất định sẽ cố hết sức để giúp em.”

Cố Thất Hải trước giờ vẫn rất ít khi hứa hẹn điều gì, nhưng trong một khoảnh khắc kia cô lại nhìn thấy trên người Tiêm Tiêm bóng dáng của chính mình 2 năm trước.

Muốn sống không khó, khó là sống như thế nào thôi.

Cố Thất Hải cứ mãi nghĩ về chuyện gia đình Tiêm Tiêm, tâm trạng thoáng chốc liền trở nên mông lung. Cô đến chỗ hẹn với Nhậm Tuyết Lan, đến khi Nhậm Tuyết Lan tới nơi cô không hề phát hiện ra

Nhậm Tuyết Lan quơ quơ tay trước mặt Cố Thất Hải: “Này này!”

Cố Thất Hải phục hồi lại tinh thần, Nhậm Tuyết Lan ngồi xuống ghé đôi diện cô, cười hỏi: “Đang nghĩ về gì mà chăm chú thế? Đàn ông?”

Cố Thất Hải chỉ cười cười không trả lời, không lẽ lại đáp cô đang nghĩ về một cô bé?

Dù 2 năm không liên lạc với nhau, nhưng sau khi ngẫu nhiên gặp nhau ở cửa hàng quần áo, tình cảm của Cố Thất Hải và Nhậm Tuyết Lan dường như trở lại thời trung học.

“Khó có một hôm được nghỉ, có kế hoạch gì chưa?” Nhậm Tuyết Lan vừa uống nước trái cây vừa hỏi.

“Chưa có.” Cố Thất Hải nghĩ thêm một chút rồi lại bổ sung thêm. “Mà có lẽ sẽ vẽ tranh.”

“Cậu mới nhận thêm việc?”

“Phần vẽ tranh minh họa lúc trước làm xong mình không nhận thêm việc. Nhưng bình thường được nghỉ ở nhà mình cũng toàn vẽ tranh.”

Nhậm Tuyết Lan gật gật đầu, trầm mặc một lúc, cô gọi: “Thất Hải.”

“Gì?”

“Dù sao cậu cũng không có việc bận. Đi cùng mình đến một chỗ đi.”

Cố Thất Hải mới đầu vẫn nghĩ Nhậm Tuyết Lan muốn đi dạo phố, nhưng vì đi một mình quá nhàm chán nên mới kéo một trạch nữ như cô đi cùng.

Cố Thất Hải cùng cô đi tới đi lui, đến tận khi cả hai dừng lại trước cổng trường Trung học của hai người, Cố Thất Hải mới giật mình dừng chân lại.

“Nào, chúng ta đi vào thôi.” Không đợi cô lên tiếng hỏi, Nhậm Tuyết Lan đã kéo cô, thân nhiên vào trong.

Đang trong kì nghỉ hè, trừ những học sinh mới phải huấn luyện quân sự thì người ra vào trường rất ít. Nhậm Tuyết Lan nói với bảo vệ rằng cô và Cố Thất Hải là người thân của một nữ học sinh bị ngắt xiu, bảo vệ liền cho hai người vào trường.

“Sao đột nhiên lại dẫn mình về trường?” Ra khỏi phòng bảo vệ, Cố Thất Hải liền hỏi.

“Chẳng lẽ cậu không thấy nhớ những ngày ấy sao?” Nhậm Tuyết Lan chỉ về phía những học sinh đang khổ sở tập quân sự ở sân thể dục: “Năm đó khi mới tập quân sự, chúng ta ngày nào cũng chỉ mong trời mưa.”

Cố Thất Hải nhìn theo, trên sân thể dục là những gương mặt ngây ngô vì trời nắng nóng mà đỏ bừng hết lên, mồ hôi chảy ra làm ướt nhẹ mái tóc họ. Nhưng ánh mắt mỗi người đều có vẻ quật cường không chịu khuất phục. Đó là tinh thần phấn chấn, sự bông bột của tuổi trẻ mà cô đã đánh mất.

Nhớ?

Nghe Nhậm Tuyết Lan nhắc lại, có lẽ còn có một chút.

Cố Thất Hải nhìn Nhậm Tuyết Lan đứng bên cạnh, âm thầm cười khở.

Nhưng mà cũng chỉ là một chút thôi.

Ban đầu Cố Thất Hải còn miễn cưỡng đi xem lại trường cũ, nhưng dưới sự tích cực của Nhậm Tuyết Lan, hai người đi qua tất cả cá góc ngách của trường cũ. Những kỉ niệm ba năm đi học dần dần ùa về từng chút một, càng lúc càng trở nên chân thật, thoáng chốc như mọi thứ lại trở về như trước.

Cố Thất Hải mệt mỏi, ngồi phịch xuống dưới bóng cây nghỉ tạm. Nhậm Tuyết Lan tuy vẫn chưa đi đủ nhưng thấy bộ dạng ướt đầm mồ hôi của Cố Thất Hải, cô cũng đành phải dừng chân nghỉ cùng.

“Quán đồ uống trước kia mình hay vào lúc tan học giờ vẫn còn bán!” Nhậm Tuyết Lan nói: “Cậu uống cà phê nhé? Ngồi đây đợi mình một lúc, mình đi mua.”

Cố Thất Hải xua tay: “Gần đây mình hay mất ngủ, không uống cà phê, cậu mua hộ mình cốc nước chanh thôi.”

Nhậm Tuyết Lan dùng tay ra dấu “OK” rồi chậm rãi dời khỏi tầm mắt của Cố Thất Hải.

Cố Thất Hải dựa người vào cây cổ thụ, thi thoảng có vài cơn gió nhẹ thổi qua, lá trên đỉnh đầu, nhưng người cô vẫn chảy mồ hôi đầm đìa như trước, nhưng tâm trạng cô lại dần dần bình tĩnh lại. Hai năm trước, khi cô còn học ở nơi này, thời gian đến trường chính là thời gian duy nhất cô có thể bình tâm, có thể hồn nhiên giống mọi người.

Cô không thích cô độc. Nhưng cô độc mới chính là cách bảo vệ mình tốt nhất.

“Cố Thất Hải.”

Phía sau truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng. Cố Thất Hải chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn. Giày da bóng loáng, quần âu, áo sơ mi kẻ sọc. Vẫn là cách ăn mặc sạch sẽ nhẹ nhàng của hai năm trước, khuôn mặt khi ấy đã từng khiến cho không ít nữ sinh say đắm giờ đang nhìn cô mỉm cười.

“Quả nhiên là em.”

Dịch Triệu Huy nhìn Cố Thất Hải, giọng nói dịu dàng lại chắc nịch.

Cố Thất Hải chậm rãi đứng lên: “Thầy Dịch.”

“Sau khi em tốt nghiệp xong, chúng ta chưa từng gặp lại nhỉ.” Dịch Triệu Huy cảm thán nói. “Hôm nay sao em lại tự nhiên trở về trường?”

Cố Thất Hải đột nhiên nhớ đến Nhậm Tuyết Lan đang chạy đi mua đồ uống, ấp úng không trả lời nổi nguyên nhân.

May mà Dịch Triệu Huy cũng không gắng hỏi, anh bước gần đến Cố Thất Hải: “Hai năm qua em có khỏe không?”

“... Cũng ổn.”

Biểu tình lạnh lùng xa cách của Cố Thất Hải rất rõ ràng, nhưng Dịch Triệu Huy không hề giận cô, chỉ lẳng lặng đánh giá cô một lúc, đột nhiên vươn tay ra chạm vào mặt cô. Không cần suy nghĩ cô liền nghiêng người né tránh sự đụng chạm ấy.

“Chỉ là bị anh động vào một chút cũng không được sao?” Khác hẳn nụ cười ôn hòa vừa rồi, trên mặt Dịch Triệu Huy lộ ra tia lạnh lẽo: “Năm đó em...”

“Năm đó...”

Cố Thất Hải không bao giờ nghĩ đến chuyện hẳn sẽ nhắc lại việc năm đó.

Cố Thất Hải lùi lại vài bước. Hành động ấy của cô cắt ngang lời nói của Dịch Triệu Huy, đồng thời cũng phá tan hình ảnh thầy trò vui mừng gặp lại nhau ấm áp giả tạo. Về mặt tuấn tú trước mặt, trong mắt cất giấu rất nhiều ý niệm đáng sợ, cô không muốn nhớ lại những chuyện đáng sợ năm đó, liền xoay người chạy đi.

Sau đó Cố Thất Hải không biết quá trình mình chạy trốn diễn ra như thế nào. Đến khi toàn thân đầy mồ hôi, chân bủn rủn cô mới về tới khu nhà trọ. Cô thở gấp, đúng lúc thấy thang máy trước mặt đang mở rộng liền cầm mặt chạy nhanh vào. Không may lại đụng phải bà vai người đi từ trong ra. Bước chân cô lao đảo, suýt thì bị ngã sấp vào thang máy.

“Xin lỗi, cảm ơn.” Cố Thất Hải nói với người tốt bụng đã đỡ mình.

Nhưng người kia không đáp lại, chỉ im lặng đánh giá cô.

Cố Thất Hải lúc này mới ngẩng đầu, ngẩn người. Hàng xóm của cô, Mã Tu Hòa đứng cách cô có mấy bước nhưng tay lại đang nắm chặt lấy tay cô, giống hết cảnh trong màn khói vụ cháy lúc trước.

Lần này rõ ràng cô đã đeo kính, vì sao vẫn không thể nhìn rõ vẻ mặt của anh?

Cô nghĩ vậy, Mã Tu Hòa cũng chần chừ mở miệng: “Cô...”

Đúng lúc đó cánh cửa thang máy phát ra tiếng vang chói tai, Mã Tu Hòa nghe thấy liền buông lỏng tay ra, Cố Thất Hải tự nhiên cũng lùi về phía sau. Hai cánh cửa thang máy từ từ đóng lại, anh không kịp biểu đạt sự quan tâm thì giây tiếp theo đã bị hoàn toàn ngăn cách khỏi tầm mắt của cô

Trong thang máy tĩnh lặng, chỉ còn lại Cố Thất Hải. Cô ngẩng đầu lên, nhưng nước mắt vẫn cứ chảy dài.

Chương 7

Tôi Ở Ngay Đây

“**N**ày, rốt cuộc là cậu chạy đi đâu thế?”

Lúc này, đối mặt với sự chất vấn của Nhậm Tuyết Lan, Cố Thất Hải đã bình tĩnh trở lại. Cổ cô kẹp di động, tay trái cầm bảng màu, tay phải cầm bút vẽ tô loạn xạ lên bức tranh sơn dầu trước mặt, dần dần cảm thấy sự khó chịu khi này đã giảm dần.

Cô không muốn kể với Nhậm Tuyết Lan chuyện vô tình gặp được Dịch Triệu Huy khi này. Đành phải nói qua loa: “Mình có việc đột xuất, chưa kịp nói lại với cậu đã rời đi rồi, xin lỗi.”

Không ngờ Nhậm Tuyết Lan lại không hề để ý chuyện Cố Thất Hải không chào mà về trước. Cô giống như không để ý đến tâm trạng bất an của Cố Thất Hải mà liên tục lái nhai qua điện thoại về mấy chuyện thời trung học.

Cố Thất Hải nghe một lúc rồi bắt đầu thất thần. Dù cho cô có luôn cố gắng quên đi... nhưng chỉ cần một chút lơ đãng thì nụ cười của Dịch Triệu Huy sẽ liền xuất hiện trong đầu cô.

Trong mắt mọi người Dịch Triệu Huy là một thầy giáo phong độ, tài hoa xuất chúng, được cả học sinh lẫn phụ huynh yêu mến. Thế nhưng đối với Cố Thất Hải đó lại là người mà cả đời này cô không muốn gặp lại nhất.

Thế nhưng hôm nay hai người lại chạm mặt.

Cố Thất Hải càng nghĩ càng thấy hồi hận, bỗng nhiên nghe thấy Nhậm Tuyết Lan gọi lớn, cô lấy lại tinh thần.

Nhậm Tuyết Lan hào hứng đề nghị: “Lần sau chúng ta lại về thăm trường cũ đi.”

Cố Thất Hải không nhịn được hỏi: “Cậu thật sự nhớ trường cũ đến vậy?”

Đầu dây bên kia nháy mắt liền yên tĩnh lại. Cố Thất Hải nắm chặt điện thoại. Tính tình cô vốn luôn khá tốt, hôm nay bỗng nhiên trở nên rất nóng nảy.

Nhậm Tuyết Lan im lặng lúc lâu mới nói: “Cậu nói đúng. Mình không nên quá hoài niệm. Phải vứt bỏ đi quá khứ ấy, Thất Hải, mình tuyệt đối sẽ không dẫm lên vết xe đổ đó.”

Cố Thất Hải nghe xong tâm tình liền trở nên phức tạp, cô vừa định đáp lại thì nghe thấy tiếng động ở hành lang. Cô vội kết thúc cuộc gọi với Nhậm Tuyết Lan, cầm lấy mấy thứ đã chuẩn bị sẵn trên bàn, bước nhanh ra ngoài.

Mã Tu Hòa vừa tan làm, đứng trước cửa nhà lấy chìa khóa. Ở phòng bên cạnh Cố Thất Hải đột nhiên chạy ra.

“Anh về rồi.” Cố Thất Hải chạy quá nhanh nên hơi thở có chút gấp.

Mã Tu Hòa gật đầu một cái, ánh mắt thản nhiên đánh giá cô.

Anh tạm thời còn chưa rõ thái độ này của Cố Thất Hải giống như đang đón anh trở về.

Cố Thất Hải thẳng người bước đến gần Mã Tu Hòa, nhưng vẫn cẩn thận duy trì khoảng cách với anh. Hai tay cô đưa ra một chiếc phong bì: “Đây là chìa khóa nhà anh, còn có cả tiền lần trước tôi mượn nữa. Cảm ơn.”

Mã Tu Hòa nhận phong bì.

“Gần đây anh hình như đều không về nhà.” Cố Thất Hải muốn cùng anh nói chuyện thêm vài câu, không nghĩ đến vừa mở miệng ra liền nói vào chủ đề cá nhân của anh.

Mã Tu Hòa cũng chỉ “Ừ” một tiếng.

“Gần đây bận rộn nhiều việc?”

“Ừ.”

Hai tay Cố Thất Hải chấp sau lưng, vì khẩn trương mà mấy ngón tay quần chặt lại với nhau: “Trưa nay... Để cho anh nhìn thấy dáng vẻ ấy, thật sự rất xấu hổ.”

Cô không nói rõ đó là chuyện gì, nhưng Mã Tu Hòa vẫn có thể liên tưởng đến cảnh hai người chạm mặt ở thang máy. Bộ dạng nín khóc của cô lúc ấy, giống như vừa bị cái gì đó dọa sợ.

“Gặp chuyện buồn?”

“... Phải.”

“Lúc cần khóc thì cứ khóc, đến khi cần cười thì phải cười thật sáng khoái.” Anh nói: “Khi sợ hãi thì nên nói ra, đừng cố giữ trong lòng.”

Hả, anh đang an ủi cô?

Thậm chí anh còn nói thẳng ra tình trạng cô không muốn nói cho ai biết.

Anh nhìn thoáng qua đôi mắt của cô sau cặp kính: “Gần đây không ngủ được sao? Vẫn còn nhớ đến cảnh đêm hỏa hoạn?”

“Tôi...” Cố Thất Hải vốn định nói không phải. Nhưng nghĩ lại, bản thân đối với người trước mặt có thể giấu được bao nhiêu, cô liền bỏ qua ý định ấy, thẳng thắn nói thật: “Đúng vậy, tôi biết đêm đó chẳng qua cũng chỉ là ngoài ý muốn, nhưng cứ nhắm mắt lại thì lại cảm thấy mình giống như vẫn còn đang trong đám cháy... Sau đó thì mất ngủ.”

“Sợ gì chứ, nhờ chẳng may có xảy ra chuyện gì thì cũng đã có tôi ngay sát vách rồi.” Mã Tu Hòa nói xong lại ngừng lại, nhớ đến quy luật làm việc của mình rất thất thường, lời nói này không thể khiến cho người khác an tâm được. “Đưa điện thoại đây.”

Cố Thất Hải đưa điện thoại trên tay cho anh.

Anh bấm số điện thoại của mình vào điện thoại cô: “Đây là số điện thoại của tôi, nếu gặp chuyện gì chỉ cần gọi thì tôi sẽ đến ngay.”

Cố Thất Hải thụ sủng nhược kinh nhận lại điện thoại: “Cảm ơn anh, Mã tiên sinh.”

“Dừng khách sáo.”

Thấy Mã Tu Hòa sắp bước vào nhà, Cố Thất Hải nói vọng theo: “Anh xem tin tức mới gần đây chưa? Lời suy đoán của anh lúc đó... là chính xác.”

Mã Tu Hòa dừng chân: “Vậy sao, cảm ơn đã cho tôi biết.”

“Ngày ấy tôi không nên nghi ngờ suy luận của anh.” Cố Thất Hải hồi hận nói.

“Đề phá bỏ đi hình tượng người khác đã xây dựng trong lòng mình từ lâu rất khó, phản ứng của cô khi ấy rất bình thường, tôi không trách cô.”

“Đúng rồi, cửa kính ban công nhà anh đã sửa chưa?” Cố Thất Hải một lần nữa chuyển đề tài.

“Đã sửa.”

“Tiền sửa...”

“Không cần.” Anh cắt ngang lời cô. “Cô không cần phải sợ tôi như vậy. Nói đúng ra thì Cố Thất Hải cô chính là ân nhân cứu mạng tôi.”

Cố Thất Hải lắc lắc đầu, đến bây giờ mặc dù cô vẫn nhớ cảm giác sợ hãi khi ở trong biển lửa, nhưng bên cạnh đó cô cũng nhớ rất rõ cái nắm tay ấm áp của anh khi ấy.

“Vì sao... Anh lại biết tên tôi?” Cố Thất Hải đột nhiên lại muốn biết chuyện này.

Nếu ngày ấy trên tờ ghi chú anh không kí lại tên mình thì có lẽ đến bây giờ cô vẫn không biết tên anh. Nhưng vì sao ngay trong vụ cháy anh lại có thể gọi tên cô.

“Buổi chiều hôm cô dọn đến, trên hành lý có ghi to ba chữ “Cố Thất Hải” chỉ cần để ý là có thể nhớ.” Mã Tu Hòa cười cười. “Hơn nữa nghe cũng rất êm tai.”

“Tôi vẫn luôn muốn cảm ơn anh hôm ấy giúp tôi để hành lý ở trước cửa, mà vẫn chưa có cơ hội gặp anh.”

“Việc nhỏ thôi.” Mã Tu Hòa nhìn Cố Thất Hải, đột nhiên vươn tay ra xoa đầu cô: “Thôi về nhà ngủ đi, cô bé mắt kính.”

Mã Tu Hòa về đến nhà, sự cảnh giác cả ngày mới được gỡ bỏ. Đến phòng khách, nhìn qua cũng có thể thấy những mảnh thủy tinh ở ban công đã được dọn sạch.

Sau đó anh nghĩ đến Thất Hải.

Anh lấy chiếc phong bì mà cô vừa đưa, xem qua bên trong, là một tờ nhân dân tệ mới tinh giá trị vừa đúng bằng số tiền anh để lại cho cô.

Mặc dù Cô Thất Hải hỏi “vay”, nhưng anh vốn không nghĩ đến việc cô cần phải trả lại. Chuyện tiện tay giúp đỡ nhau này vốn là chuyện thường tình. Anh cũng không để trong lòng, không ngờ cô lại nhớ rõ như vậy, thậm chí còn tìm mọi cách để cảm ơn anh.

Mã Tu Hòa cũng là người từng trải, nhưng trước giờ chưa từng gặp cô gái trẻ nào mà cố chấp giống Cố Thất Hải. Tính cách của cô khá bảo thủ, nhưng cũng chân thành hiếm có.

Anh phát hiện ra trong phong thư trừ tiền ra có vẻ còn có một tấm thiệp để bên trong, anh bóc ra, trên thiệp là một dòng chữ giống như chữ học sinh tiểu học khiến cho anh bật cười.

Không phải là nụ cười chế nhạo mà là nụ cười ấm áp.

“Tôi ăn nói vụng về, có thể khi đối mặt với anh sẽ không thể biểu đạt hết tâm ý của mình. Cảm ơn anh đã cứu tôi một mạng, cảm ơn anh ở thời điểm tôi sắp buông xuôi lại gọi tên tôi, khi ấy anh đã cho tôi một động lực rất lớn. Tôi thật sự cảm thấy trở thành hàng xóm của anh là một điều rất may mắn. Cố Thất Hải.”

Phòng bên cạnh, Cố Thất Hải lại đang rất bận rộn.

Sau khi nói chuyện với Mã Tu Hòa ở hành lang xong, cô liền lâm vào trạng thái hết sức rối bời. Cô thử vẽ tranh tiếp nhưng không tài nào tập trung nổi nên cô chuyển sang đi rửa bát, giặt quần áo, quét nhà, thậm chí còn đi xếp lại các tập tranh của cô trong nhà một lần. Làm nhiều việc như vậy, thế nhưng cảm giác xao động trong lòng vẫn không cách nào xua đi được.

Cô ôm ngực hít sâu, hình ảnh Mã Tu Hòa sờ đầu cô bất giác lại hiện lên trong đầu.

Cô thừa nhận hành động này có chút thân thiết, nhưng nếu nghiêm túc mà nói thì đó cũng không phải là một hành vi vượt qua quy củ.

Một người đàn ông sờ đầu một người con gái, có lẽ là bắt nguồn từ thiện cảm. Biết đâu... chỉ là biểu đạt sự quan tâm? Có rất nhiều người lớn tuổi cũng làm động tác ấy đối với người nhỏ tuổi hơn. Cách làm việc của Mã Tu Hòa rất chín chắn, chắc chắn anh ấy lớn tuổi hơn cô. Trong mắt anh có lẽ cô chỉ là một cô gái nhỏ nhà bên thôi?

Cô Thất Hải càng nghĩ càng thấy thất bại, thấy thời gian cũng đã muộn mà mai còn phải đi làm, cô đành mang cả bụng suy nghĩ miên man ấy lên giường. Khi cô nhắm mắt lại, một loạt chuyện của ngày hôm nay dần dần lướt qua trong đầu, hình ảnh cuối cùng lại chính là khi cô trong đám cháy. Hô hấp của cô trở nên gấp gáp, không khí dường như càng ngày càng loãng dần. Toàn thân vô lực, cô không thể nào tìm được trong không gian tối đen ấy một điểm dừng chân.

“Thất Hải, đi theo tôi.”

“Chúng ta phải cùng nhau sống sót đi ra.”

“Sợ gì chứ, nhờ chẳng may có xảy ra chuyện gì thì cũng đã có tôi ngay sát vách rồi.”

“Chỉ cần cô kêu cứu, tôi sẽ đến ngay lập tức.”

Trong thời khắc cô lâm vào sợ hãi, đột nhiên cô nhớ lại tiếng nói trầm thấp dễ nghe của anh. Thân thể dần dần thả lỏng, từng câu nói của anh tiếp thêm sức mạnh cho cô, dẫn dắt cô đến với ánh nắng ấm áp.

Dù vẫn bị dày vò một lúc nhưng đây là tối đầu tiên cô có thể ngủ yên ổn mà không dùng bất kì loại thuốc nào.

Cô Thất Hải yên ổn ngủ say, không hề phát hiện ra điện thoại di động tùy ý để ở phòng khách đang reo lên từng đợt chuông.

Người gọi là ‘Thầy Dịch Triệu Huy.’

Chương 8

Anh Chàng Thám Tử Và Cô Nàng Kính Cận

Gần đây Cố Thất Hải có chút phiền lòng.

Kì nghỉ hè sắp kết thúc, mặc dù cô không phải đi học nhưng sau khai giảng, lượng khách đi mua sắm chắc chắn sẽ giảm, mà cửa hàng cô đang làm việc lại chủ yếu kinh doanh quần áo của thanh thiếu niên. Buôn bán ế ẩm, các cửa hàng chắc chắn sẽ tiến hành cắt giảm nhân viên, mà đầu tiên, cửa hàng chắc chắn sẽ sa thải những nhân viên như Cố Thất Hải.

Mặc dù kiếm một công việc khác ổn định hơn không khó lắm, nhưng Cố Thất Hải lại muốn phần lớn thời gian trong ngày của mình sẽ dùng vào việc vẽ tranh. Nếu có thể cô thực sự không muốn bỏ sở thích duy nhất này đi. Cho nên cô lại tiếp tục đi tìm những công việc bán thời gian khác.

Nếu trước khi khai giảng mà cô vẫn chưa tìm được việc làm mới thì chỉ dựa vào tiền vẽ tranh, e rằng cô sẽ không trả nổi tiền thuê nhà.

Vì vậy nên Cố Thất Hải càng ra sức tìm việc. Thậm chí trong lúc ăn sáng cô cũng dùng điện thoại lên mạng xem các thông báo tuyển dụng. Cô vừa cắn bánh

bao, vừa nhìn chăm chăm vào điện thoại. Đột nhiên phía trước có một chiếc bóng đổ xuống, phía đối diện cô có một người mới ngồi. Cô ngại để cho người lạ nhìn thấy bộ dạng buồn cười này của mình nên đành phải cất điện thoại đi, tiện thể cũng ngẩng đầu lên nhìn người ngồi đối diện một cái.

Cô giật mình: “Mã...”

Nhưng Mã Tu Hòa ở phía đối diện cô lại nhanh chóng đưa ngón trỏ lên môi, im lặng nhắc cô không cần lên tiếng.

Tuy khó hiểu nhưng Cố Thất Hải vẫn ngoan ngoãn im lặng.

Sau khi Mã Tu Hòa ngồi đối diện Cố Thất Hải, vốn là một bữa sáng rất thoải mái thoáng chốc lại trở nên vội vàng. Ngoài mặt Cố Thất Hải vẫn duy trì vẻ mặt vân đạm phong khinh⁽¹⁾ với Mã Tu Hòa, nhưng lòng cô lại nóng như lửa đốt. Cô lén nhìn Mã Tu Hòa, hôm nay cách ăn mặc của anh so với mấy lần gặp trước không giống nhau. Quần áo toàn thân lấy màu trắng làm chủ đạo, thậm chí còn đeo gọng kính màu đen, nếu không phải vì khuôn mặt anh đã khắc sâu trong trí nhớ của cô, nhìn thoáng qua có lẽ cô sẽ chỉ nghĩ đây là một cậu học sinh bình thường.

Khác với Cố Thất Hải đang ù ù cạc cạc, Mã Tu Hòa lại rất bình thản. Anh gọi một ly sữa đậu nành, mở một quyển báo đặt trước mặt, thỉnh thoảng lại nghịch điện thoại một chút. Mới đầu Cố Thất Hải còn tưởng anh không cho cô nói chuyện là để anh yên tĩnh đọc báo. Nhưng sau khi bình tĩnh lại thì cô mới để ý thấy tầm mắt của anh thực chất đang nhìn về một hướng khác nào đó.

Từ việc cứ cách một khoảng thời gian nhất định anh sẽ giở sang một tờ báo khác, Cố Thất Hải thấy được thực ra anh không hề để ý đến việc đọc báo.

Cố Thất Hải thân nhiên nhìn theo ánh mắt của anh, bên phía bàn bên trái có một người đàn ông tóc vàng chừng 30 tuổi, mặc áo ba lỗ màu đen, quần bò rách, da ngăm đen. Người nọ gọi ít đồ ăn sáng rồi cũng ngồi xuống.

Sau khi người đàn ông nọ ăn xong, hắn dùng tay lau miệng đầy dầu mỡ rồi dùng bàn tay đầy dầu mỡ ấy lấy từ trong ví tờ 100 tệ: “Ông chủ, tính tiền.”

Cố Thất Hải và vài vị khách khác khẽ thở phào một hơi. Người đàn ông tóc vàng này mặc dù không thân thiết khiến cho người ta cảm thấy phiền phức nhưng lại làm cho người khác có cảm giác không thoải mái.

Đúng lúc Cố Thất Hải tưởng chừng người đàn ông tóc vàng kia sẽ rời đi thì Mã Tu Hòa ngồi đối diện cô đột nhiên đứng bật dậy, đánh mạnh vào người đàn ông tóc vàng. Người đàn ông tóc vàng muốn tránh, nhưng vẫn không nhanh bằng Mã Tu Hòa, anh đá mạnh vào đầu gối người đàn ông kia, trong nháy mắt hắn quỵ xuống, anh liền bắt tay hắn bẻ ra sau, mặt khác tay còn lại đè đầu hắn xuống đất.

Khách trong quán hét ầm lên, Cố Thất Hải cũng đứng dậy đi đến chỗ an toàn, nhưng tầm mắt cô vẫn không rời khỏi bóng dáng lạnh lùng của Mã Tu Hòa, lòng bàn tay không tự chủ được mà chảy ra một tầng mồ hôi mỏng.

“Mày làm gì? Buông tao ra.” Người đàn ông tóc vàng quát, muốn giãy giụa nhưng không thể thoát khỏi tay anh.

“Anh đã làm gì chính anh là rõ nhất. Nhưng mà.” Mã Tu Hòa ngẩng đầu lên nhìn ông chủ đã bị dọa đến tái mặt. “Nhờ ông đi báo công an, nói phạm nhân bắt cóc tiểu thư nhà Phạm gia đã bắt được rồi, còn nữa, tờ 100 tệ kia cũng giữ lại, đó là vật chứng rất quan trọng.”

Người đàn ông tóc vàng lại quát lớn: “Vật chứng nào? Mày nói gì? Mau buông tao ra, nếu không tao sẽ tìm luật sư để kiện mày.”

“Anh cũng biết đến luật pháp? Nhưng mà so với tên bắt cóc như anh, cái ‘tội’ này của tôi còn nhẹ lắm.” Mã Tu Hòa không hề thả lỏng, vẫn giữ chặt lấy tên mà anh gọi là “tội phạm”.

Người nọ nhất thời cứng miệng, một lúc sau lại lên tiếng, lời nói có chút cứng nhắc. “Mày vu oan tao!”

“Tờ 100 tệ kia... Tao... Tao nhặt được trên đường, chẳng lẽ chỉ vì chuyện này mà bị gọi là bắt cóc sao?”

“VẬY SAO?” Mã Tu Hòa nở nụ cười, khiến cho những người không biết chuyện ở đây đều sợ run lên. “Nhưng nếu tôi tìm được găng tay anh mang lúc nhận tiền chuộc thì sao? Đồ đựng tiền chuộc không có vân tay của anh, nhưng trong găng tay thì chắc chắn có dấu vân tay nguyên vẹn của anh.”

“Nói láo! Rõ ràng tao đã đốt găng tay và ba lô tiền chuộc ở bờ sông...”

“Sao lại biết đồ đựng tiền chuộc là ba lô?” Mã Tu Hòa áp sát lại gần người đàn ông kia. “Biết chuyện này, trừ Phương gia và người điều tra là tôi ra, thì chỉ có phạm nhân nữa thôi. Hơn nữa qua mấy ngày theo dõi, tôi cũng đã biết chỗ của tiểu thư Phương gia rồi, khi anh còn đặc ý vênh vác vì lấy được tiền chuộc ở đây thì con tin đã sớm được cứu đi rồi.” Anh mỉm cười. “Tội phạm bắt cóc, đáng tiếc là anh đã chui đầu vào lưới rồi.”

Người đàn ông tóc vàng tức giận mở to mắt nhìn anh, một câu phản bác cũng không nói lên nổi, chỉ có thể để Mã Tu Hòa kiểm chế trên mặt đất cho đến tận khi cảnh sát đến.

“Đáng giận! Tao rõ ràng đã nói Phương gia không được báo cảnh sát. Bọn họ không giữ lời!” Người đàn ông tóc vàng khi bị tra tay vào còng còn chửi một câu.

Mã Tu Hòa nói: “Hiểu lầm rồi, tôi không phải cảnh sát, tôi chỉ là một người bình thường thích theo đuổi chân lý thôi.”

Người đàn ông kia vẫn chưa hiểu là chuyện gì xảy ra đã bị cảnh sát đè đầu đẩy vào xe, khi cửa xe sắp đóng, Mã Tu Hòa lại mở miệng: “Cuối cùng để tôi nói cho anh một chuyện, dấu vân tay lưu lại ở lớp vải trong găng tay là không thể lấy ra được, nếu tôi là anh, sau khi lấy được tiền chuộc sẽ không khoe cho

mọi người mình có nhiều tiền cỡ nào, mà sẽ nghĩ cách sao có thể cao chạy xa bay được khỏi thành phố này, rồi sẽ cẩn thận xem tiền này nên tiêu như thế nào.” Anh tự tin lại phũ phàng nói thêm một câu: “Chỉ số thông minh không đủ thì đừng đi gây tội, nếu không tôi cũng thấy mất mặt thay cho anh.”

Sao khi xe cảnh sát rời đi, những người vây xem trong quán ăn cũng tản dần. Mã Tu Hòa là nhân chứng trọng yếu trong vụ bắt cóc này cũng cần phải đến Cục công an để lấy lời khai.

Vài ngày liên tục theo dõi phạm nhân, dù thể xác hay tinh thần của anh đều rất mệt mỏi. Lúc này vụ án cũng gần xong, anh bỏ kính hóa trang ra, xoa xoa mi tâm⁽²⁾, ngẩng đầu lên đã thấy Cố Thất Hải đứng trước mặt anh, dáng vẻ vừa muốn nói lại thôi.

Thật ra sáng hôm nay ngẫu nhiên gặp phải cô đơn thuần chỉ là chuyện trùng hợp. Anh không nghĩ phạm nhân sẽ ở lại nơi Cố Thất Hải đang dùng bữa nhưng lại ngồi ở bàn cách chỗ cô không xa. Anh cũng không biết liệu phạm nhân có mang theo vũ khí hay không. Để vừa thuận tiện bắt người, vừa có thể bảo vệ được cô anh mới ngồi xuống chỗ đối diện. May là cô cũng biết phối hợp, không những không làm bại lộ thân phận của anh trước khi bắt được phạm nhân, thậm chí khi anh kiểm chế phạm nhân cô cũng ngoan ngoãn tránh ra chỗ khác, không khiến anh phải lo lắng bảo vệ cô.

Nhưng tận mắt nhìn thấy một màn như vậy chắc là cũng bị dọa sợ?

Anh giơ tay về phía cô: “Cô...”

Nhưng vừa dứt lời, chân cô đã vô thức lùi lại một chút. Hành động rất nhỏ này khiến anh bất ngờ, không kịp đề phòng liền rút tay về.

“Cô sợ tôi?” Anh bình tĩnh hỏi, trong giọng còn mang theo sự chua xót.

Cố Thất Hải giật mình, sau đó lắc đầu.

Nhưng ở trong mắt Mã Tu Hòa, hành động lắc đầu này của cô không phải là phủ định, mà có nghĩa là “không biết.”

Anh cười với cô, cái gì cũng không nói, chỉ xoay người đi theo hướng xe cảnh sát vừa rời đi.

Cố Thất Hải đứng yên tại chỗ, rối rắm trong lòng khiến cho cô không thể tiến bước về phía anh.

Những chuyện về Mã Tu Hòa lần lượt hiện ra trước mắt cô, từ suy luận chắc chắn về chuyện vụ cháy nhà 1103, cạm bẫy anh đặt ra khi bắt phạm nhân, sự đa mưu túc trí của anh, thân thủ nhanh nhẹn, lại không dễ tin người khác, còn có...

“Tôi không phải cảnh sát.”

“Tôi chỉ là một người bình thường thích theo đuổi chân lý thôi.”

Chẳng lẽ...

Chân tướng mọi chuyện đột nhiên sống động vẽ ra cho cô một đáp án rất rõ ràng...

Hàng xóm của cô không chừng lại là... là một thám tử?

Ghi chú:

1. Vân đạm phong khinh: lạnh nhạt, thờ ơ, không để ý.
2. Mi tâm: điểm giữa hai đầu lông mày.

Chương 9

Tranh thủ thời gian giải lao lúc làm việc, Cố Thất Hải ngồi ở góc phòng nghỉ, chăm chú đọc báo.

Hà Diễm qua phòng nghỉ lấy đồ, liền thấy bộ dạng chăm chú này của cô.

Anh ngồi cạnh cô: “Nhìn gì mà say mê thế?”

“Tin tức.”

Hà Diễm nhìn qua, trên tờ báo, tiêu đề được in lớn nhất nói về một vụ cướp gần đây ở nội thành. “Thời gian này trộm cướp thật sự rất nhiều, cô sống một mình, buổi tối nhớ khóa cửa cẩn thận một chút.”

Cố Thất Hải giật mình hiểu ra, sự chú ý của Hà Diễm và của cô không giống nhau, vì thế đầu ngón tay cô chỉ vào một mẫu tin nhỏ xíu ở góc tờ báo, nhỏ đến mức phải nheo mắt lại mới có thể nhìn rõ.

Là tin về vụ tiểu thư Phương gia bị bắt cóc. Vì danh tiếng của gia tộc nên Phương gia đã dùng quan hệ áp chế tin tức truyền ra bên ngoài, tin đăng báo chỉ ngắn gọn có mấy dòng, thậm chí thân phận người bị bắt cũng rất mơ hồ, đừng nói đến quá trình phá án, cuối cùng cũng chỉ nói đơn giản là kết quả vụ án đã được sáng tỏ, người ngoài cuộc nhìn vào chỉ nghĩ đây là một mẫu tin nhảm mà thôi.

Nhưng Cố Thất Hải là nhân chứng hôm bắt được phạm nhân, thậm chí người bắt được phạm nhân còn là hàng xóm của cô. Dù chỉ qua vài dòng đơn giản nhưng trong đầu cô vẫn có thể tưởng tượng một loạt hình ảnh khác nhau.

Cố Thất Hải cũng không định nói chuyện này với Hà Diễm, nhưng anh lại lên tiếng trước: “May mắn là chỗ cô ở an ninh cũng không tệ lắm.”

Cố Thất Hải làm bầm: “Đúng vậy, chỗ tôi ở thật sự rất an toàn.”

Đặc biệt là hàng xóm của cô.

Từ từ, nếu Mã Tu Hòa...

Tiếng chuông điện thoại trong ngăn kéo vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của cô. Cô mở ngăn kéo, trên màn hình hiện lên tên người gọi đến. Cô hốt hoảng tắt điện thoại đi.

Nhưng cô vừa tắt di động đi thì tiếng chuông điện thoại bàn ở phòng nghỉ liền vang lên. Tiếng chuông sắc bén như muốn xuyên qua cả căn phòng.

Không chỉ có Cố Thất Hải mà ngay cả Hà Diễm cũng giật mình. Nói cho cùng thì số điện thoại bàn này có rất ít người biết, ngày thường rất ít người gọi đến. Thấy Hà Diễm muốn đến đó, Cố Thất Hải đành phải đứng lên nghe điện thoại, cô còn chưa nói gì, đầu dây kia đã lên tiếng: “Xin chào, tôi muốn gặp Cố Thất Hải...”

Cô lập tức cúp máy.

Đối với ánh mắt nghi hoặc của Hà Diễm, cô chỉ giải thích qua loa: “Gọi nhầm số.” Sau đó thừa dịp anh không để ý liền rút dây điện thoại ra.

Sau đó, Hà Diễm để ý thấy Cố Thất Hải dường như luôn trong trạng thái hốt hoảng, những chuyện rất nhỏ cũng có thể phạm phải mấy sai lầm cơ bản. Mà khi nhìn thấy bóng người ở ngã tư đường thì sẽ trở nên kích động, giống như đang trốn tránh ai.

Anh rất lo cho cô.

Khó khăn lắm mới đến giờ tan làm, khác với những đồng nghiệp khác đang thoải mái tươi cười, Cố Thất Hải ngược lại mang vẻ mặt u sầu. Thấy cô sắp đi xa, Hà Diễm vội gọi cô lại.

Cố Thất Hải cứ như vậy đứng lại đợi anh đuổi theo. “Cô không sao chứ? Tôi thấy tinh thần của cô hôm nay dường như không ổn lắm.”

Cố Thất Hải vốn định lấy đại một cái cớ nào đó nói qua loa như trước, nhưng vừa ngẩng đầu lại thấy đường phố buổi tối vắng vẻ, lòng cô lại bắt đầu nổi lên cảnh giác. Cô do dự một lát mới nói nhỏ: “Hà Diễm, bây giờ anh có rảnh không?”

Hà Diễm có chút ngoài ý muốn, trong lòng thầm mừng rỡ, nhưng nghe xong lời nói của Cố Thất Hải, anh lại không có cách nào để cười như trước.

Khó trách vì sao hôm nay Cố Thất Hải lại khác thường như vậy. Anh vẫn luôn ở cạnh cô nhưng lại không hề biết cô đang bị một tên biến thái theo dõi, quấy rối.

“Đây cũng có thể là tôi đa nghi mà thôi... Tôi cẩn thận chú ý một chút có lẽ cũng sẽ không có việc gì...”

“Tất nhiên là có vấn đề rồi.” Hà Diễm cắt lời cô, “Thất Hải, để tôi đưa cô về nhà.”

Ngữ khí chắc chắn, không để cho cô có cơ hội từ chối. Trước giờ thái độ của anh vẫn luôn ôn hòa, lần này lại khó có được một lần cứng rắn. Cố Thất Hải cũng không ngờ Hà Diễm lại coi trọng chuyện của cô như vậy, nhưng có anh bên cạnh, cô cũng thấy an tâm phần nào.

Thật ra trừ khi cùng làm việc ra, còn lại cô chưa từng ở chung một chỗ với Hà Diễm, thỉnh thoảng khi tan tầm hội sinh viên đang làm việc với nhau cũng có đề nghị cùng đi ăn cơm, hát karaoke, nhưng vì Cố Thất Hải thường xuyên phải hoàn thành việc vẽ tranh nên hầu như lần nào cô cũng từ chối không đi cùng mọi người. Lúc này chậm rãi đi bộ cùng Hà Diễm trên con đường vắng vẻ, tĩnh lặng, cô cứ cảm giác có gì đó kì lạ.

Cố Thất Hải nói: “Đúng rồi, tôi có một người bạn nói muốn mời anh ăn cơm.”

“Bạn?”

“Cô ấy tên là Nhậm Tuyết Lan, là người lúc trước đến chỗ chúng ta mua đồ.”

Hà Diễm quan sát nét mặt Cố Thất Hải dường như đang muốn xác nhận điều gì đó: “Sao cô ấy lại muốn mời tôi ăn cơm?”

“Cô ấy nói muốn làm quen với anh.” Cố Thất Hải nói xong, định lấy điện thoại đưa số điện thoại của Nhậm Tuyết Lan cho Hà Diễm. Anh thấy thế, liền theo bản năng chặn tay cô lại.

Cố Thất Hải dừng động tác.

Hà Diễm vốn không thích chuyện cô giới thiệu mình cho người khác, nhưng khi chạm vào tay cô xong, cảm xúc mềm mại ấm áp khác hẳn khiến cho anh nhất thời rung động, vì thế lại nhanh chóng buông tay.

“Cô... Cô không cần giới thiệu tôi cho người khác.” Hà Diễm cứng nhắc đòi ánh mắt đi chỗ khác, “Nếu chỉ là ăn cơm, chỉ cần cô đi thì tôi cũng sẽ đi cùng.”

Cố Thất Hải cũng bị động tác của anh làm cho xấu hổ, chỉ nhẹ nhàng nói một tiếng “Ừ”. Chuyện của Nhậm Tuyết Lan cứ như vậy mà được giải quyết.

Từ chỗ làm về đến nhà Cố Thất Hải đại khái cũng chỉ có 20 phút đi bộ, Hà Diễm thuận lợi đưa cô đến trước khu nhà trọ, anh thấy cô cúi đầu, vẻ mặt như đang lo lắng về chuyện gì đó.

Hà Diễm cười nói: “Không cần phải phiền não chuyện có nên mời tôi lên nhà hay không, tâm trạng cô hiện tại không tốt nên để lần sau đi.”

Cố Thất Hải khẽ thở ra, cảm ơn anh một câu rồi xoay người đi lên lầu.

Anh nhìn theo bóng dáng của cô, lại nhớ đến dáng vẻ kích động khó xử của cô vì tên biến thái kia, nhớ đến sự rung động khi chạm vào tay cô. Dững khi trong nháy mắt trào dâng.

“Thất Hải, vì em anh có thể làm bất kì chuyện gì.” Anh nói.

Cố Thất Hải nghe được tiếng của Hà Diễm, dừng bước, nhưng lại không biết phải dùng biểu cảm gì để đối mặt với anh.

Anh rõ ràng không cần làm những chuyện này vì cô.

Hà Diễm không đợi Cố Thất Hải đáp lại, nhanh chóng xoay người rời đi.

Vừa rời đưa Cố Thất Hải về, anh chú ý đến rất nhiều chuyện, nhưng không muốn làm cho Cố Thất Hải lo lắng, anh lựa chọn trầm mặc. Bây giờ để kiểm tra suy nghĩ của mình, anh nhẹ bước chân, quẹo vào một ngõ nhỏ ở dưới lầu nhà trọ. Bên trong quả nhiên có một người đàn ông đang đứng đó.

Hà Diễm nhận ra đây chính là người luôn đi theo bọn họ dọc đường.

Nhưng so với “Tên biến thái cuồng theo dõi”, diện mạo, cách ăn mặc của người này hoàn toàn không hợp với thân phận thô bỉ ấy. Dù cùng là đàn ông, Hà Diễm phải công nhận đây là một người khá đẹp trai, hảnh mặc áo sơ mi kẻ sọc, quần âu, dáng vẻ hoàn toàn tao nhã, thư thái.

Hà Diễm nhìn người đàn ông, trầm giọng nói: “Anh là người theo dõi Thất Hải?”

“Theo dõi? Đừng nói khó nghe như vậy.” Dịch Triệu Huy không ngờ chàng trai này lại có thể phát hiện ra hắn, nhưng vẫn thông dong đáp, “Cố Thất Hải biết tôi, gần đây cảm xúc cô ấy không ổn định, tôi chỉ đang tìm cách dỗ cô ấy thôi.”

“Đừng đi theo cô ấy nữa.”

Dịch Triệu Huy nở nụ cười: “Dù tôi không đi theo cô ấy thì cô ấy cũng không trốn khỏi lòng bàn tay tôi.”

“Còn quấy rầy cô ấy, tôi sẽ báo cảnh sát.”

“Báo cảnh sát? Người không muốn quấy rầy đến cảnh sát là cô ấy mới đúng.” Dịch Triệu Huy chậm rãi bước ra khỏi ngõ nhỏ, khi đi qua Hà Diễm hắn còn nói: “Thật ra anh cũng nên buông tay Cố Thất Hải đi. Cô ấy cất giấu rất nhiều bí mật không muốn để người khác biết, mà theo tôi thấy cô ấy chắc chắn cũng sẽ không nói với anh đâu.”

Hà Diễm nghe vậy liền sững sốt một chút, khi quay đầu lại, đã không thấy bóng dáng Dịch Triệu Huy đâu.

Hà Diễm về nhà suy nghĩ cả đêm, vẫn không thể gạt lời nói của Dịch Triệu Huy ra khỏi đầu.

Trực tiếp đến hỏi Cố Thất Hải? Theo tính của cô chắc chắn sẽ không hỏi ra chuyện gì, như vậy chỉ còn cách hỏi người cạnh cô.

Trừ những đồng nghiệp ở cửa hàng quần áo, Hà Diễm chỉ có thể nghĩ đến người hôm qua Cố Thất Hải nhắc đến là Nhậm Tuyết Lan.

Hôm nay lại đúng hôm Cố Thất Hải được nghỉ, Hà Diễm đành phải mở điện thoại gọi điện cho cô, Cố Thất Hải biết anh muốn xin số của Nhậm Tuyết Lan liền vui vẻ đưa cho anh, thậm chí còn không hỏi nguyên nhân, càng khiến cho Hà Diễm cảm thấy bản thân đang bị giay vò.

Dù thế nào thì Hà Diễm vẫn gọi điện cho Nhậm Tuyết Lan.

Không ngờ Nhậm Tuyết Lan lập tức liền nhận ra giọng anh, “Hà Diễm!” Cô vui vẻ gọi tên anh.

Hà Diễm khách sáo hàn huyên vài câu cùng cô, rất nhanh đã dẫn đề tài lên người Cố Thất Hải, nhưng dù anh nói thế nào thì Nhậm Tuyết Lan cũng nói là không rõ lắm ‘bí mật’ năm đó của Cố Thất Hải.

Hà Diễm mơ hồ có thể nghe được từ giọng nói của cô rằng cô đang cố chấp nói dối.

Hỏi thêm nữa cũng không thu lại được gì, Hà Diễm liền lấy cớ kết thúc cuộc trò chuyện.

Đặt di động xuống, trong đầu Hà Diễm đột nhiên hiện ra suy nghĩ ‘Cố Thất Hải không muốn bất kì ai biết chuyện năm đó, mình không nên truy cứu đến cùng mới phải.’

Nhưng... Anh lại không có cách nào buông tay cô.

Trưa hôm sau Cố Thất Hải như thường lệ đến cửa hàng quần áo đi làm, sau một ngày nghỉ, sắc mặt của cô có vẻ tốt hơn rất nhiều.

Hà Diễm đến cạnh cô bắt chuyện: “Thế nào?”

Cố Thất Hải hiểu ý anh hỏi chuyện kẻ biến thái theo dõi, cô đáp lại chi tiết: “Hôm nay tôi rời nhà không thấy ai đi theo nữa.”

“Còn hôm qua?”

“Hôm qua cả ngày tôi đều ở nhà, không ra ngoài.”

“Vậy... Tối nay để anh đi cùng em về nhà... Về sau cũng vậy đi.”

Cố Thất Hải nghe xong liền cúi đầu, trước sự theo đuổi tích cực của Hà Diễm, cô có chút bất ngờ không kịp phòng bị.

Ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, một người đồng nghiệp phi phò chạy vào phòng nghỉ: “Thất Hải, có người tìm cậu.”

Cố Thất Hải ngẩng đầu, ngay lập tức nghĩ người đến là Nhậm Tuyết Lan, nhưng gần đây cô ấy lại có vẻ rất bận rộn, đã có một khoảng thời gian hai người không liên lạc rồi.

“Ai vậy?”

Vị đồng nghiệp kia khản trương liếm môi, khó xử trả lời: “Là cảnh sát.”

Chương 10

Sau khi bắt được kẻ bắt cóc tiểu thư nhà họ Phương, Mã Tu Hòa tự cho mình một tuần để nghỉ ngơi.

Nhưng vừa nghỉ không lâu lại gặp phải một người không mời mà đến.

Lúc ấy Mã Tu Hòa đang ngủ không biết trời đất gì, tiếng chuông di động vang lên, anh hí hóp mắt nhìn điện thoại rồi ném sang một bên. Nhưng tiếng chuông lại không ngừng làm phiền giấc ngủ của anh, cuối cùng anh đành phải tức giận nghe điện thoại.

“Phó Cảnh Diệu, tôi cho cậu một phút đồng hồ để nói.”

“Con giận của cậu khi mới rời giường vẫn lớn như vậy, Mã thám tử.” Phó Cảnh Diệu cảm thán: “Tôi đang ở trước cửa nhà cậu, ra mở cửa đi.”

Mã Tu Hòa ném điện thoại lên giường, chỉnh lại áo ngủ rồi nhắm mắt nhìn vào mắt mèo, xác nhận khuôn mặt của người ngoài cửa xong mới mở cửa ra: “Tôi nhớ đã nói với cậu là nếu không có chuyện gì thì đừng tùy tiện đến nhà tôi rồi cơ mà.”

Nghĩa là ‘Nếu đây không phải là chuyện quan trọng không gặp mặt thì không thể nói thì chuẩn bị tự gánh lấy hậu quả.’

“Tất nhiên là tôi nhớ.” Phó Cảnh Diệu ngựa quen đường cũ vào nhà, nhìn quanh phòng, mọi thứ vẫn y như lúc trước.

Phó Cảnh Diệu xoay người lại, nói thẳng vào vấn đề: “Có vụ án mới.”

Mã Tu Hòa rót một ly trà đưa cho Cảnh Diệu, rồi lười biếng ngồi xuống ghế sofa mềm mại ở phòng khách, dáng vẻ không có chút nào là chú ý lắng nghe.

“Vụ án nào mà nhất định cần đến ‘tên ngoại đạo’ này ra mặt?”

Phó Cảnh Diệu nói: “Hay là cậu nghe tôi nói qua về vụ án này đi đã.”

Mã Tu Hòa không có ý kiến gì, Phó Cảnh Diệu liền chủ động nói tiếp: “Vào 11:05 tối ngày 28 tháng 8, tại trường Phổ thông số 2 một giáo viên mỹ thuật bị phát hiện bị giết và sắp xếp theo kiểu đạo Hồi ở kí túc xá giáo viên. Người chết tên Dịch Triệu Huy, năm nay 29 tuổi, đây là ảnh chụp của vụ án.”

Mã Tu Hòa nhận ảnh chụp, trong ảnh là khung cảnh kí túc xá bình thường, trên giường là một người đàn ông, trên người đắp chăn, áng chừng ở vị trí ngực một con dao gọt hoa quả được cắm thẳng vào, gần nửa con dao ngấp sâu vào người nạn nhân, máu đỏ tương nhuộm đỏ một mảng lớn ở chăn. Cách chết trực tiếp, thống khổ như vậy mà trên mặt người đàn ông ấy lại mang vẻ rất bình thản.

“Qua điều tra và xác nhận, đồ vật trong kí túc xá không bị mất mát thứ gì, cửa kí túc xá giáo viên cũng có bảo vệ trông coi, đã loại trừ trường hợp giết người cướp của. Khám nghiệm tử thi thấy được trong người có lượng thuốc ngủ khá nhỏ, có thể suy đoán là sau khi dùng phải thuốc ngủ nạn nhân mới bị sát hại, thời gian tử vong ước chừng từ 10 đến 11 giờ đêm ngày 28 tháng 8.”

Mã Tu Hòa nhấp một ngụm trà: “Nếu như kí túc xá có bảo vệ trông coi thì hẳn là đã điều tra ra được những người tình nghi.”

“Đúng vậy, vì vụ án xảy ra vào kì nghỉ hè của trường học nên những người ra vào kí túc xá giáo viên không nhiều, hơn nữa gần đây liên tục có vụ án trộm cướp xảy ra nên bất kì ai, dù là giáo viên hay nhân viên nhà trường thì khi ra vào kí túc xá cũng phải làm một bản đăng kí. Từ đó đã điều tra ra được ba kẻ tình nghi.

Người thứ nhất là vị hôn thê của nạn nhân, cũng là người đầu tiên phát hiện ra thi thể nạn nhân, tên là Tô Diễm Phân, năm nay hai mươi sáu tuổi, hiện đang là nhân viên tài vụ của công ty Vu mỗ, qua lại với người chết được hai năm. 9:30 ngày 28 tháng 8, Tô Diễm Phân hẹn các đồng nghiệp cùng đi uống rượu ở quán bar, trong khoảng thời gian ấy chưa từng rời đi đâu quá năm phút. Đến tận 10:30, Tô Diễm Phân nhận được tin nhắn từ nạn nhân gọi cô đến kí túc xá giáo viên, có việc cần nói. Khoảng nửa giờ sau, Tô Diễm Phân đến kí túc xá của nạn nhân, ở bên ngoài gõ cửa một lúc cũng không thấy có người ra mở cửa, Diễm Phân lấy chìa khóa nạn nhân đã đưa cho cô trước kia, vừa mở cửa đã thấy thi thể nạn nhân, lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát.”

Mã Tu Hòa nói chen vào: “Giả sử nghi phạm dùng cách nào đó làm cho nạn nhân dùng thuốc ngủ từ trước, rồi đến kí túc xá giáo viên, dùng chìa khóa đã được đánh sẵn vào phòng, giết nạn nhân rồi giả bộ như vẫn luôn đứng ngoài cửa chờ người mở cửa, khoảng thời gian trên có khớp không?”

“Khoảng thời gian Tô Diễm Phân rời khỏi tầm mắt của bảo vệ tòa nhà cho đến khi phát hiện ra thi thể quả thật có chút lâu, sau khi nghe được tiếng thét chói tai của cô ấy, bảo vệ lập tức chạy đến phòng kí túc cũng nhìn thấy nạn nhân đã chết rồi. Mặc dù thời gian có chút vội vã, nhưng không có nghĩa là không thể.”

Mã Tu Hòa gật đầu một cái, Phó Cảnh Diệu nói tiếp: “Tiếp theo là nghi phạm thứ hai, tên là Ngô Kiều, là bạn tốt, cũng là đồng nghiệp của nạn nhân, là giáo viên dạy Toán trường Phổ thông số 2. Vào tối ngày 28 tháng 8, hấn là người theo Đạo Hồi duy nhất ở lại kí túc xá, hơn nữa phòng của hấn chỉ cách phòng nạn nhân một tầng lầu. Trong thời gian gây án, Ngô Kiều nói hấn soạn giáo án một mình trong phòng, nhưng trong lúc đó có gọi ba cuộc điện thoại cho một giáo viên khác đề thảo luận về vấn đề giáo án, thời gian lần lượt vào lúc 10:07 - 10:19 ; 10:25 - 10:31 và 10:42 - 10:55. Giáo viên nói chuyện cùng Ngô Kiều xác nhận trong khoảng thời gian ấy Ngô Kiều không hề có biểu hiện khả nghi nào. Đến tận 11:05, Ngô Kiều nghe thấy dưới tầng có tiếng ồn ào nên mới chạy đến phòng người chết. Vì mỗi lần nói chuyện với giáo viên kia của Ngô Kiều có cách nhau một khoảng thời gian nhất định nên cũng không loại trừ khả năng hấn là thủ phạm.”

“Từ từ, theo cách nói của cậu, khi vụ án mạng xảy ra, những người ở lại kí túc xá có thể đếm trên đầu ngón tay, theo lý mà nói thì người bảo vệ kia cũng có khả năng gây án.”

Phó Cảnh Diệu nghe vậy không khỏi cười khỏ, không hổ là Mã Tu Hòa mà anh quen biết, một chi tiết nhỏ cũng không qua nổi mắt anh.

“Tất nhiên chúng tôi cũng không bỏ qua chuyện điều tra người bảo vệ kia, nhưng trùng hợp là vào tối xảy ra án mạng lại có một nhân viên vệ sinh đột nhiên cảm thấy không thoải mái, nên đến phòng bảo vệ để nghỉ ngơi. Trong thời gian xảy ra án mạng, hai người vẫn luôn ở cùng một chỗ với nhau. Sau khi đối chiếu khẩu cung của hai người xong, cơ bản có thể loại trừ trường hợp này.”

Mã Tu Hòa biết Phó Cảnh Diệu là một cảnh sát rất xuất sắc, anh tuyệt đối sẽ không vì sơ ý mà bỏ qua đi manh mối quan trọng nào. Nhiều năm quen biết, Mã Tu Hòa vẫn luôn lựa chọn tin tưởng vào phán đoán của Cảnh Diệu. Anh thay đổi tư thế ngồi khác, nhàn rỗi hỏi: “Thế nghi phạm cuối cùng?”

“Về nghi phạm cuối cùng, tình huống có chút phức tạp.” Về mặt Phó Cảnh Diệu nghiêm túc, “Đó cũng là lý do tôi đến đây.”

Mã Tu Hòa nâng tay trái lên, ý bảo anh không cần thừa nước đục thả câu.

“Dựa theo khẩu cung của bảo vệ, nghi phạm cuối cùng là một nữ sinh cao tầm mét sáu, dáng người trung bình, có mái tóc dài, đen. Vào lúc 9:45 tối ngày 28 tháng 8 đến cổng kí túc xá giáo viên. Vì lúc ấy nghi phạm đeo kính râm, lại luôn cúi đầu nên bảo vệ không nhìn rõ được khuôn mặt nghi phạm. Nghi phạm nói muốn tìm nạn nhân, bảo vệ gọi điện cho nạn nhân, sau khi nhận được xác nhận mới cho người này đi vào. Nghi phạm này ở lại kí túc xá của nạn nhân đến tận 10:40 mới rời đi. Chắc chắn đây là nghi phạm đáng nghi nhất.”

“Sau đó? Tôi nghĩ cậu đã tìm được nghi phạm này rồi chứ?”

“Tìm được rồi, nhưng thân phận lại không thể xác định hoàn toàn.”

“Chúng tôi căn cứ vào phần tên đăng kí này để tìm ra người tình nghi.” Phó Cảnh Diệu nói xong liền đưa cho Mã Tu Hòa, là danh sách đăng kí ra vào kí túc xá giáo viên trường Phổ thông số 2.

Mã Tu Hòa liếc mắt qua bản danh sách, ánh mắt bình thản hơi lóe lên.

Bản đăng kí cuối cùng, chữ viết có chút ẩu nhưng vẫn có thể nhìn rõ nội dung. ‘Vào kí túc xá lúc 9:45 ngày 28 tháng 8, rời đi lúc 10:40, người đăng kí... Cố Thất Hải.’

Mã Tu Hòa khẽ đặt chén trà xuống, đưa mắt nhìn người ngồi đối diện, trên mặt là nụ cười yếu ớt, nhìn không ra cảm xúc.

Giọng Phó Cảnh Diệu chậm rãi vang lên: “Đúng vậy, người tình nghi thứ ba chính là hàng xóm của cậu, Cố Thất Hải.”